

Hij hoorde nu niets meer... Hij stapte in een kamer. Verschrikt week hij achteruit...

Op den vloer lag een meisje...

— Roza ! riep Wouter ontsteld.

Hij herkende de dochter van Roger, zijns vaders dienaar.

De jonker boog zich... Roza's gelaat was blauw uitgeslagen... Op het voorhoofd, onder de welige lokken, stond een zwart kruis, met roet of houts-kool aangebracht.

— Wat wilt gij ? riep de Krijgsman (blz. 155).

buiten. Geen spoor echter van de geheimzinnige persoon. Voorbij het hek stapte een boer.

— Hei, vriend ! schreeuwde van Dillen.

De man bleef staan.

— Ga eens rap om den schout en om een heelmeeester. Er is hier een moord gebeurd, hernam van Dillen.

— Jozef-Maria... een moord ! herhaalde de boer, het teeken des kruises makend.

— Ja... maar misschien leeft het meisje nog...

— Roza ! herhaalde Wouter. O, zou ze dood zijn ! vervolgde hij. Er is geen teeken van leven meer. Blijkbaar gewurgd. Zou die vrouw dat gedaan hebben ?... Maar het is pas gebeurd... Ik heb haar angstkreet gehoord...

Wouter wierp het raam open, om versche lucht te laten binnen stroomen. Hij trachtte bij het meisje de levensgeesten op te wekken. Maar er kwam geen beweging in het lichaam...

Hij schrok plots weer. Er klonk een hoonend gelach... Wouter keek op... Aan de deur zag hij een gedaante verdwijnen.

— Die vrouw... de moordenares ! zei hij.

Hij sprong op, om haar te achtervolgen. In de gang zag hij haar niet meer... Hij stormde

— Is het de dame, die hier voor haar gezondheid woonde ?

— Ja.

— En wie heeft het gedaan ?

— Ik weet het niet. Talm niet langer ! Ze kan misschien nog gered worden !

— En hoe is de moord gebeurd ?

— Gewurgd...

— Jozef-Maria !...

— Toe ga nu ! Loop rap...

De boer gehoorzaamde dan toch. Wouter keerde in het huis terug. Om de moordenaars kon hij zich nu niet bekommeren.

— Roza, Roza ! is dat uw einde ? mompelde hij medelijdend. O, uw arme ouders ! Ge moest te Loo komen sterven ! Hadt ge nooit naar van Rooze geluisterd ! Zeker de wraak van een afgewezen minnares van dien schurk !

Weer trachtte Wouter het meisje tot 't leven terug te brengen, maar al zijn pogingen bleven vruchteloos. Hij verlangde naar de komst der anderen...

Eindelijk hoorde hij stemmen. De schout, de heelmeester en een groot aantal burgers verschenen voor het hek. Wouter riep door het raam :

— Het is gesloten... In de haag van den zijkant is een opening. Kom langs daar.

— Hij begreep wel, dat Benedictus niet over de poort kon klimmen, mar vermoedde niet, hoe die aanwijzing van het gat in de omheining tegen hem uitgespeeld zou worden...

Het gezelschap volgde zijn aanduiding en geraakte aldus in den tuin.

— Laat eerst den heelmeester binnen ! sprak van Dillen...

— Zoo, en ik de schout der stede van Loo ! Tel ik niet mee ? vroeg Benedictus beleedigd.

— Gij natuurlijk ook ! Maar de moord is pas geschied... misschien leeft het meisje nog. Schout, houd dat volk buiten...

— Dominicus, waar zijt gij ? Zeker weer van achter ? bulderde de politieoverste.

Dominicus was zijn knecht. Deze strompelde naar voren. Het was de gerechtsdienaar met een krom en een houten been.

— Tot uw orders, heer schout, zei hij... Ik ben nooit van achter. Te Nieuwpoort en te Oostende streed ik in de voorste rangen. Ware ik van achter gebleven, dan had ik nu geen krom en geen houten been, maar bezat ik er twee goede gelijk gij !

— Dat liedje ken ik al lang. Houd nu het volk buiten ! snauwde Benedictus.

De heelmeester was reeds met Wouter binnengetreten. De schout volgde nu ook.

— Dood ! verklaarde de dokter, die ook barbier was te Loo.

— Maar onderzoek haar tenminste ! drong Wouter aan.

— Meent gij, dat ik een lijk levend kan maken, jonkman. O, als ik die kunst verstond ! Hoort ge dat, vriend Benedictus, die sinjeur eischt, dat ik een doode opwek...

En de heelmeester lachte... wat Wouter monsterachtig toeklonk.

— Misschien is ze niet dood, hernam hij, zijn drift toch beheerschend.

— Hebt gij de geneeskunde bestudeerd ? Hebt gij den Spaanschen hoofd-

man De Landeira genezen, zooals ik, toen de beste chirurgijn der stede van leper hem opgegeven had ! Heb ik toen niet een degen met gouden handvat ten geschenke gekregen ! Is mijn roem daardoor niet bevestigd geworden ?

— Toen ik hier voorbij kwam, hoorde ik het meisje om hulp roepen... Dadelijk snelde ik toe... Toen lag ze daar als nu. De misdaad was dus pas gebeurd... Dien haar een opwekkend middel toe, hernam Wouter.

— Ze is dood... en geen middel kan baten ! hield de dokter koppig vol.

— Ge zijt beter geschikt om een stoppeligen baard te scheren, dan om de geneeskunde te beoefenen ! riep van Dillen nijdig uit.

— Vriend Benedictus, hoort gij die beleediging ! kloeg de heelmeeester.

— Ja... en ik zal nu toch eindelijk ook eens aan 't woord willen komen, zei de schout. Hier is een moord gepleegd...

— Die ontdekking is niet nieuw, spotte Wouter. En de moordenaars moet een vrouw zijn, die nog niet verre van hier kan wezen. Ik heb haar gezien...

— En niet aangehouden ?

— Ik heb getracht dit meisje te redden... Dat was de voornaamste kwestie. Maar laat haar opsporen.

— Een vrouw...

— Ja, in een kapmantel...

— Uw getuigenis is zeer zonderling, hernam de schout. Gij verlaat ons, om iemand op te sporen, maar we vinden u bij een lijk.

— Wel, gij verwaande kerel, wilt gij mij misschien van deze misdaad beschuldigen ! schoot van Dillen woedend uit.

— Gij beleedigt een magistraat !

— Een magistraat, die meer den wijnbeker bemint dan het recht... Maar ik twist niet met u. Ziehier mijn ontdekking. Ja, ik vervolgde een man... en ge weet wien ! Ge hebt moeite genoeg gedaan, om me te weerhouden... gij, die nu zooveel praat hebt... Ik kwam voorbij deze woning en zag een vrouw die door de haag drong. Ik reed verder, de baan naar Reninghe op. Mijn tocht was nutteloos... Wel heb ik den man gezien, doch hij was een gewone leuder... Ik keerde terug... hoorde een kreet, klom over het hek en vond dit meisje. Ik ken haar. Het is Roza, de dochter van Roger, mijn vaders hoofd-dienaar. Dadelijk liet ik u en den heelmeeester roepen, door een boer, die voorbij ging. Ik heb getracht de levensgeesten op te wekken.

— Bij een doode ! hoonde de heelmeeester en weer lachte hij.

— Ga gij met uw scheermes rond, ezel ! snauwde Wouter.

— Vriend Benedictus, gij hoort het ! zei de dokter.

— Ja, jonker van Dillen meent hier ieder te mogen beleedigen, maar zijn uitleggingen voldoen mij niet... Ik vond het al zeer vreemd, dat gij naar Loo kwaamt... En wat deed Roza hier ? Was zij zoo rijk, dat ze een land-huis kon bewonen ?

— Dat zijn mijn zaken niet ! Ze was verdwenen uit Brugge, waar ze woonde. Haar vader zocht haar op. Indien gij een magistraat waart die zijn plicht deed, zoudt gij haar bemerkt hebben op dit buitengoed... En gij hadt moeten weten, wie ze was.

— Ik heb haar bezocht en ze gaf zich uit voor een zieke, die hier rust kwam zoeken, hernam Benedictus.

De sluwe schout had aan Pol van Rooze gedacht. Hij wilde dien ten

dienste zijn... Alle vermoedens, dat hij hier Roza heen had gevoerd, moesten afgewend worden... En daarom begon Benedictus nu van Dillen te beschuldigen.

Dominicus had het volk niet buiten kunnen houden. De schoutsdienaar bezat niet het minste gezag. Mannen en vrouwen, jonge dochters, knapen en kinderen drumden nieuwsgierig nader. Ze keken schuw naar het lijk. Vooral dat zwart kruis op het voorhoofd scheen hun vol geheimzinnigheid toe.

Maar nu trok het twistgesprek tusschen den schout en dien vreemden jonker hun aandacht.

— Ik zeg u, dat ik een vrouw gezien heb, hernam Wouter. Laat die opsporen! En ge zult meer weten...

— Een vrouw? herhaalde de schout. Wie van u heeft een vreemde vrouw bemerkt? vroeg hij aan zijn stadgenooten.

Niemand antwoordde bevestigend.

— Die vrouw zal niet door de stad zijn gekomen, meende van Dillen. We zijn hier aan de buitenzijde. Of trekt gij mijn woorden in twijfel?

— Ik leid het onderzoek... En ik doe het op de wijze, die mij past...

— Spreek nu ronduit! Beticht ge mij?

— O, neen! Ik vind het vreemd, dat gij naar Loo komt, dat ook de dochter van uw vaders dienaar hier is, een schoon meisje, maar te arm om een buitengoed te bewonen, en te leven, zonder te werken... Dat meisje is vermoord... en gij zijt de eerste bij haar lijk...

— Uw taal is vol venijn! riep Wouter verontwaardigd.

— Zelden hoorde ik verstandiger redeneeren! beweerde de dokter.

— O, dat geloof ik, want wie zou u voor ernstig houden, baardkrabber!

— Vriend, Benedictus... ge verneemt dien hoon!... En dat wordt tot mij gezegd, den bezitter van een eeredegen...

— U misschien gegeven als symbool van uw bedrijf, waarmee ge zieken naar het graf helpt, schimpte van Dillen. Heer Benedictus, nu zal ik ook eens openhartig spreken, ten aanhoore uwer stadgenooten.

— O, gij hebt het recht van verdediging, stemde de schout toe.

— Ik kom naar Loo voor een boodschap naar de abdij...

— En zijt ge daar reeds geweest?

— Nog niet...

— Dan was die boodschap de hoofdzaak niet.

— Heel juist opgemerkt, zei de dokter.

— En gij weet heel goed, waarom ik mijn boodschap nog niet kon doen! hernam Wouter... Isegrim zwerft hier rond... Dat meendet gij... ik wilde hem aanhouden, gij durfde het niet te doen...

— Nu begint hij u te hoonen! hitste de heelmeester den schout op. Maak er kort spel mee...

Benedictus vreesde, dat Wouter hem ten aanhoore van het volk nog meer zou beschimpen.

— Vergezel me naar mijn woning! gebod hij.

— Als gevangene?

— Ja...

— Ik weiger! Ge handelt eigenmachtig op. 't Is een schande...

— Nu zal ik u in den toren stoppen... Dat is anders hé? Menschen —

zoo sprak Benedictus tot zijn stadgenooten, — ik roep uw hulp in.

Eenige jonge lieden en mannen grepen nu jonker van Dillen vast. Wouter kon zich tegen die overmacht niet verzetten. Men schold hem voor verleider en moordenaar... En zoo werd de onschuldige uit het Vijverhuis gesleurd en in een hok onder den kerktoren opgesloten...

Het gejoel was bedaard, toen Pol van Rooze insgelijks Loo binnen reed... De schout scheen zijn komst verwacht te hebben, want hij stond aan de deur zijner woning, toen van Rooze naderde. Hij ging op hem toe en zei op gedempten toon :

— Halt !... Ik moet u spreken...

Jonker Pol, die vermomd was, boog zich terzijde.

— Is er onraad ? vroeg hij fluisterend.

— Roza is vermoord...

— Wat !

— Heden namiddag !

— Maar mijn Hemel !

En ontsteld sprong van Rooze uit het zadel.

— Is dat waar ? Of zijt ge dronken en wilt ge een grove grap uithalen !... snauwde hij... Dan stoot ik u mijn degen door uw karkas...

— Het is waar... Kom in huis ! Bind uw paard aan dezen ring in den muur... Wees toch voorzichtig !... dat men u niet herkent.

Wankelend stapte van Rooze binnen. Hij zonk in zijn zetel neer.

— Roza vermoord ! herhaalde hij... Is ze dood ?

— Natuurlijk... Anders zou ik van een moordpoging gesproken hebben...

— Zwijg met dien uitleg ! Wie heeft het gedaan ?

— Ja, wie... Ik liet er Wouter van Dillen voor opsluiten...

— Maar raast ge nu ?

— Luister naar mijn verhaal en ge zult me prijzen...

— Vlug dan en zonder omhaal van woorden !

— Dezen namiddag kwam jonker van Dillen hier te Loo aan. Hij beweerde, dat hij in de abdij moest zijn... Hij stalde zijn paard in een herberg, waar ik ook kwam. Daar zat een leurder... Ik herkende in dien kerel Isegrim... tenminste zoo was mijn vermoeden... De vent wilde geen onderzoek... Hij scheen me te kennen, want hij herinnerde me aan Julietta...

— Wat ! Die naam...

— Ja, dien naam schreeuwde hij me toe ! En hij vertrok. Wouter van Dillen wilde hem gaan aanhouden, ook meenend, dat het de beruchte Isegrim was... Zoo hij volgde hem... Ik wachtte af, wat dat alles zou worden. Toen kwam een boer me zeggen, dat er in 't Vijverhuis een moord gebeurd was... Ik dacht eerst, dat de marskramer van Dillen omver had gestoken... maar 't was een meisje, dat men om 't leven had gebracht. Ik vreesde voor Roza en snelde er heen. En ja, ze lag daar verwurgd... Wouter van Dillen stond bij haar.

— Hij ?

— Ja, hij beweerde, dat hij een angstkreet gehoord had en toen binnen drong en Roza vond. Hij zag een vrouw vluchten.

— Een vrouw... Hebt ge die niet laten opsporen ?

— Neen...

— Ezel ! Ge zoudt beter zwijnen hoeden dan voor schout te spelen...

— Ge beleedigt me onrechtvaardig... Ik ben integendeel zeer slim geweest, beweerde Benedictus. Dadelijk dacht ik aan u... Had ik nu die vrouw, eens moeten aanhouden en aan 't hooger gerecht overleveren ! Dan zou ze misschien bekend gemaakt hebben, dat gij bij Roza kwam. Nu houdt ze zich stil...

— Dat is ook waar...

— Ha, ge moogt niet te vlug oordeelen ! Ik deed, alsof ik het verhaal dier vrouwe niet geloofde en vroeg aan van Dillen, hoe hij zoo plots in dit huis kwam, terwijl hij toch een man achtervolgde. Hij moest een boodschap op de abdij doen... en was daar nog niet geweest. Hij had Roza's angstgeroep gehoord — zoo zegt hij — en snelde binnen... En toch vond hij het meisje al dood. Dit alles was genoeg, om hem zelf te beschuldigen. We liegen nu maar tot het uiterste. Alles zal kloppen met de geschiedenis van 't parel-snoer.

— En met mijn ontdekking den avond van zijn terugkomst naar huis, dacht Pol. Toen vergezelde hij een meisje. En ik zal bij hoog en laag beweren, dat het Roza was en verklaren, dat ik dit dadelijk aan Agneta van Ramsdijk mededeelde...

— Wat zegt ge nu van dit alles ? vroeg Benedictus.

— Wel, ge hebt meer verstand dan ik meende.

— Zoo zal er nooit sprake zijn van u ! Niemand zal aan u denken...

— 't Is waar ! Wel, wel, het spijt me toch, dat die lieve meid dood is.

— Och, kom... er zijn nog Roza's jonker...

— Ik was dol verliefd op haar ! En zoo'n einde ! Het pakt me toch...

Maar ja, ik zal me gauw genoeg troosten. Hebt ge de zaak al laten weten te Nieuwpoort ?

— Neen, maar ik heb bericht gezonden naar Veurne... Met Nieuwpoort heb ik niets te maken.

— Wie mag die vrouw zijn, want ik geloof, dat Wouter van Dillen de waarheid zegt. Is er geroofd geworden op het Vijverhuis ?

— Neen... maar Wouter zal dat wijf verhinderd hebben haar slag te doen. Of kan het een wraakneming zijn ?

— Neen... ik zou niet weten van wie.

— Dan is die feeks binnengedrongen, om te stelen... Wouter beweert, dat hij haar op zijn heenreis, door de haag zag dringen. Ze droeg een wijden mantel.

— Op welk een heenreis ?

— Toen hij dien marskramer wilde volgen op den weg naar Reninghe, langswaar de kerel vertrokken was. Maar van Dillen zal bang geworden en spoedig teruggekeerd zijn en kwam weer voorbij het Vijverhuis.

— En dan hoorde hij dien kreet.

— Ja...

— Arme Roza toch !... Maar ja, treuren baat niet... Ge hebt verstandig gehandeld en ge zult het u niet berouwen, Benedictus. Waar is van Dillen nu ?

— Onder den toren.

— Hij ging zeker geweldig te keer.

— O, ja... maar ik riep de hulp in van burgers, en de kerel zat gauw binnen.

— Ge houdt de beschuldiging staande.

— Mag ik ook van het parelsnoer spreken ?

— Ja... We moeten nu maar hoog spel spelen... Van Dillen zal natuurlijk wel zeggen, dat ik Roza geschaakt heb.

— Wist hij dat ?

— Hij zag me te Brugge bij het meisje. Maar ik heb meer bewijzen tegen hem, dan hij tegen mij... Laat me maar doen ! Hij is er aan...

— We brengen hem misschien op 't schavot.

— Te beter ! riep van Rooze met een vloek. Dan ga ik zien... en dien avond drinken we ons zat, Benedictus.

De valsche schout lachte.

— Nu wil ik Roza toch nog eens zien, hernam Pol.

— O, doe dat niet !

— Waarom zou ik het laten ?

— Voor de menschen...

— Er is geen levende ziel op straat. Ze hebben zeker gehoord, dat Isegrim in de buurt is... en zullen wel binnen blijven, vooral als hun schout zoo bang is van dien kerel. En uw Dominicus met zijn houten poot heeft natuurlijk al zijn deuren gegrendeld... Vooruit we gaan...

— Moet ik mee ? vroeg de schout angstig.

— Ja ! En moesten ze ons toch bemerkt hebben, dan maakt ge morgen uw boeren maar wijs, dat ik van het gerecht ben.

— Mee naar het huis van een vermoorde ! kloeg Benedictus.

— Wel, gij lafaard... Roza was geen heks hoor ! Er zit geen duivel bij haar... Mee zult ge... ik wil het...

— Maar wat gedacht !

— Ik moet Roza nog eens zien... en vooral wil ik het huis eens doorsnuffelen. Wie weet schreef zij geen briefjes ! Zoo ver hebt gij natuurlijk nog niet gedacht hé ? Nu mag ik toch niet te veel verstand op een dag van u eischen... Toe, sta op... al uw angst helpt u niet...

— Als 't dan moet !

Benedictus zuchtte. Hij hulde zich in zijn mantel en verborg daaronder een brandende lantaarn.

— Neem een pistool mee... ge weet nooit welke ontmoetingen we kunnen hebben, waarschuwde van Rooze...

— Laat ons dan tot morgen wachten, jonker !

— En me bij klaren dage te Loo vertoonen ! Houdt ge me voor gek ! Nu gaan we... nu onmiddellijk...

Ze verlieten het huis.

— Moet het paard daar blijven ? vroeg Benedictus.

— O, het kan niet los...

— Maar als ze het stelen. Ik zal de poort van de binnenplaats openen. Leid het daar...

— Ook goed... Rap dan !

Toen het dier weggebracht was, stapte het tweetal heen...

— Daar zijn toch menschen ! fluisterde Benedictus...

— Waar ?

— Aan de herberg « De Eendracht »...

— Maar ze kunnen mij niet herkennen en, zoo ze u zien, zullen ze uw moed prijzen en meenen, dat ge over de veiligheid van Loo waakt. Toe, beef zoo niet, scharminkel...

Aan de afspanning was alles donker, en toch hielden er zich voor de deur eenige lieden op. Ze stoorden zich niet aan de twee voorbijgangers. De schout hoorde een zeggen :

— We hebben het paard... We vertrekken...

Bang greep Benedictus den arm van zijn gezelschap en fluisterde :

— O, die stem ! 't Is van den marskramer...

— Isegrim ?

— Ja, ik denk, dat hij het is !

— Maar we zijn nu voorbij...

— Ze stelen een paard... 't Is dat van Wouter van Dillen. Het stond daar gestald...

— Wel belet hen hun, ge zijt immers de schout ! spotte van Rooze.

— Waren we maar thuis gebleven !

— Toe, ze trekken den anderen kant uit. Gelukkig, dat ik mijn beestje binnengehaald heb ! Een goede raad was het. Ge toont vandaag bijzonder veel verstand, jongen. Zoo, zoo, zwerft Isegrim hier rond... Als hij het tenminste is !

— Ik geloof het zeker !

— Nu hij kan geen beter verblijf uitkiezen dan Loo... Een schout, die al siddert, als hij de gedaante van den schavuit ziet, en een knecht met een krom en een houten been. Ik zal het toch morgen aan Jeronimo d'Alleira melden, want die zoekt nog altijd zijn verloofde, zijn schoone Adelida... De juffer is natuurlijk al lang het lief van Isegrim... Wel, wel, mijn Roza vermoord ! Ze heeft niet veel van ons liefdesnestje genoten.

De twee schurken bereikten het Vijverhuis. Het hek stond open en ook de deur bleek ongesloten.

— Waarom hebt ge alles niet verzekerd ? vroeg Pol nijdig.

— De deur was met den sleutel dicht, verzekerde de schout. En ik heb hier den sleutel hier bij me.

— Is er dan iemand geweest ?

— Neen ! Wie zou durven ?

— Isegrim en zijn mannen misschien ! Die zullen niet benauwd zijn van een doode. Als ze den boel maar niet geplunderd hebben !

— Ga voor ! drong Benedictus aan.

— O, gij lafaard ! Geef de lantaarn hier ! Waar ligt Roza ?

— In de voorkamer... op een rustbank !

Van Rooze trad binnen. Het lijk was met een laken overdekt... Het licht wierp er een grillig schijnsel over, want de lantaarn beefde in Pols hand. De schout bleef bij de deur staan en keek schuw rond. Met een ruk trok de jonker het laken weg. Hij deinsde ontsteld achteruit en slaakte zelfs een kreet...

— Daar, daar ! zei hij, verbleekend.

Hij wees naar het zwarte kruis op Roza's voorhoofd.

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.

De verrader en de bespieder spraken nog even.
Simon hoorde hoe de ruiter nog zei :
— Hier is uw geld. Ik kom u morgen avond nog

zeggen, wat ge nog moet doen.
De ruiter reed heen.